

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Zoltán Andor

Cím: Békét - a villamoson!

Forrás:

3 órai ujság

Bp

(Hely)

1926. 2. 21.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

"1926"

Személy

Helyszám

Közp.

Békét - a villamoson!

Tisztelettel kérem a BESZKÁR tekintetes igazgatóságát, engedje meg, hogy a villamosok perronján újból dohányozni lehessen. Indokaim örült tömegéből csak a következőket vagyok bátor felhozni: A háború nyolc évvel ezelőtt végetért. A világ minden villamosán szabad dohányozni. A legtöbb helyen még a kocsi belsejében is.

Őszintén szólva, kétségesnek tartom, meggyőzik-e a felhozott indokok a BESZKÁR mélyen tisztelt Igazgatóságát. Mert hiába szüntek meg a kivételes állapotok, melyek az egykor még nem egyesített villamostársaságokat különböző rendszabályokra készítették, a többi között a dohányzás eltiltására, a BESZKÁR vezetői görcsösen ragaszkodnak a közönség ellen irányuló rendszabályokhoz, melyeknek különben is vitatható jogosultságát régen megszüntette a kivételes állapotok elmúlása. Már tudniillik azoké, amelyek csak a legkisebb mértékben is összefüggtek a villamostársaságok kivételes rendelkezéseinek indokoltságával. Elvégre az, hogy egyesek tömegesen tönkremennek, éhen halnak, vagy megölik magukat, nem tekinthető olyan kivételes állapotnak, melyre a BESZKÁR igazgatósága jogokat alapíthat. Hacsak azon a címen nem, hogy némelyek, mint az öngyilkosság aránylag legolcsóbb formáját, a villamost választják revolver, vagy méreg helyett.

De bármily nehéz lemondani a kivételes hatalom gyönyörűségéről, meg kell végre értetni a BESZKÁR igazgatóival, hogy nincs többé joguk fentartani azokat a drákói rendszabályokat, melyeket a háború alatt hoztak a közönség ellen. Nincs joguk nevelni, zaklatni, üldözni a publikumot a rendkívüli viszonyok elévült ürügyén. A drága viteldíjak anyagi lehetőséget adtak a BESZKÁR-nak, hogy a legmodernebb, legkényelmesebb villamосközlekedést csinálják meg. Ehelyett az történik, hogy minden villamосkalauz úgy viselkedik az utasokkal, mintha kegyet gyakorolna azzal, hogy felengedi ritkán mutatkozó kocsijára. E drága viteldíjak ellenében a közönséget a legteljesebb előzékenység illetné, ezzel szemben olyan szigorú fegyelmet kényszerítenek rá, ami akkor is sok lenne, ha a villamos különben az elképzelhető legideálisabb eszköze lenne a közlekedésnek. Ezt azonban, ugyebár túlzás lenne állítani!

Elég volt a kivételes állapotokból. Az elmúlt tíz esztendő alatt a villamos igazgatósága fenéig kiélvezhette a közönség felett való gyámkodásnak azt az örömét, mely a legkülönbélebb fegyelmi rendszabályokban és zaklatásokban nyilvánult. Megtiltották a dohányzást, mert a zsúfolt villamosokon valóban indokolt volt eltiltani. De ma már nem zsúfoltak a kocsik, viszont még mindig ragaszkodnak a dohányzási tilalomhoz. Ha pedig zsúfoltak, akkor ez nem a közönség hibája és nem is a kivételes állapotoké, hanem a BESZKÁR-é, mely nem járát elegend

Székesfővárosi házinyomda 1922

kocsit, noha ezt éppúgy megtehetné, mint a háború előtt. A kötelezőmulasztásból, hanyagságból jogokat származtatni nem lehet, és így természetesen nem lehet a dohányos embereket sem megfosztani attól a joguktól, hogy dohányozzanak. Csak azért, mert a BESZKÁR nem szereti a nikotint! Valósággal siralmas látni komoly, rendes öreg urakat a villamosperronokon, amint a markukba rejtik a szivarcutkájukat, amint titokban szippantanak egyet-egyet és a szemükön, fülkön eresztik ki a füstöt, nehogy a szigorú kalauz bácsi észrevegye. Mert nem olyan könnyű megválni egy félígszívott, jóízű szivartól, mint BESZKÁR-ék gondolják, viszont tovább szívni szigorú paragrafusokba, esetleg még szigorúbb gorombaságokba fűközik.

Ennek a tilalomnak ma már nincs értelme és nincs létjogosultsága. Adják vissza a perronokat a dohányosoknak, akik viteldíjukkal jogot váltottak arra is, hogy a villamосkocsikon is felnőtt emberek legyenek, ne pedig kordába szorított kisdíjak, akiknek magaviseletére Árgus-szemekkel vigyáz a számozott sapkájú iskolamester. Ez a kis előzékenység se pénzébe, se fáradságába nem kerül a BESZKÁR igazgatóságának, csak annyiba, hogy lemond egy kis hatalmaskodásról. Ennyit igazán megtehet, hiszen marad még számára elég terület, ahol éreztetheti mindenhatóságát a megfélemlített utassal.

Zoltán Andor.